

beiden werden door eene meedooglooze, sleepende ziekte weggenomen.

Wat de Leidsche Rijksuniversiteit door het verscheiden van Dr. A. Kuenen heeft verloren, is ten onzent en in den vreemde reeds op waardige en treffende wijze in het licht gesteld. Kuenen was een der representative men der Nederlandsche theologische wetenschap, vooral in Engeland. Het is overbodig een enkel woord te zeggen over zijne verdiensten in de wetenschap der Boeken van het Oude-Verbond — het zou te recht mogen heeten: uilen dragen haar Athene. Zij, die Kuenen persoonlijk gekend hebben, zullen eene onuitwischbare herinnering aan den zeldzaam humanen man hebben behouden. Zijne lijtspreuk scheen wel: *suaviter in modo, fortiter in re*: zijne toespraak, zijn raad, zijn gesprek klonk altijd bemoedigend en volkomen rustig, als van een, die zich zelven, en daardoor anderen, beheerscht. Van schikken en plooiën — als bij wijlen den Utrechtschen hoogleeraar Heringa — was bij Kuenen geene sprake. Zijne op beginselen en ervaring berustende overtuiging sprak hij uit met onbeschroomden klem, en wist hij te handhaven tegen elken aanval. En steeds boezemde zijn woord eerbied in, en altijd eindigde de gedachtenwisseling met betuigingen van sympathie voor de kloekheid van zijn karakter.

Ook onze Nederlandsche kunst en letteren hebben zware verliezen geleden. Van onze schilders stierven Simon van den Berg en Jan Bosboom, beiden voortreffelijke kunstenaars, vooral de laatste — beiden geestige mannen, die altijd een woord over hadden voor vriend of kennis. Hoe levendig klonk de groet van Bosboom, als hij een vriend ontmoette bij zijne omwandelingen door de residentie. Met welk kinderlijk enthousiasme ging zijn geest mee bij elke mededeeling, hoe ontroerd was hij bij alles, wat hij hoorde, en inzonderheid, als het zijne hoogvereerde echtgenoot gold. Met welk eene weeke stem, trillende van aandoening, bracht hij zijn dank uit aan allen, die den zeventigsten verjaardag van Geertruida Toussaint hadden helpen medevieren. Met tranen in de oogen, en vol geestdrift, als een licht ontroerd zuiderling, omhelsde hij den voorzitter der feestcommissie, die zijner echtgenoot eene waardige hulde had bereid. Eenvoudig als een kind, met de groote visioenen van een kunstenaar *di primo cartello* — zoo blijft de beminlijke figuur van Bosboom in veler herinnering leven.

Onze Nederlandsche letteren betreuren het verlies van Willem Pieter Wolters (1827—1891) en Daniël Martinus Maaldrink (1851—1891) — beiden bekend en geliefd door kunstwerken van blijvende waarde: Wolters door zijne kunst-historische novellen en romans, Maaldrink door zijne drama's en zijne Zutfensche novellen. Wolters maakte indruk door de degelijkheid zijner historische studie, behendig achter het weefsel zijner vertelling verborgen, Maaldrink wist het Nederlandsche publiek door zijn *Jean Masseur* en zijne *Cleopatra* op ongemeene wijze te boeien. Beide kunstenaars laten eene plaats ledig, die niet spoedig schijnt te zullen worden aangevuld.